

Aktuális Hírlevél

A Budaörsi Református Egyházközség hírlevele 2006 októberében

A GYÜLEKEZET BELSŐ ÉLETE*

Lekció: ApCsel 2,42-47

Alapige:

"És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben."

ApCsel 2,42.

Mostanában sokszor van szó közöttünk az egyház, a gyülekezet szolgáltatóról ebben a világban, ezért a világért. Arról, hogy Isten népének áldásdul kell lennie a környezetére, létevel és bizonyágtételével szolgálnia kell Istennek azt az akaratát, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson... Ahhoz, hogy az egyház a maga feladatát a világban, a világért betölthesse, az egyes gyülekezeteknek a maguk keretén belül is minél teljesebben élő gyülekezetté, Krisztus népévé kell válniuk. Ezért ma a gyülekezet belső életéről szeretnék beszélni. Erre pedig legjobb példa a jeruzsálemi ősgyülekezet életének az a rajza, amit a felolvasott Igében láttunk. Itt mondja el egy szemtanú, miként élt a gyülekezet otthon, befelé! És hogy milyen hatása volt ennek a bensőséges gyülekezetnek kifelé a környezetére! Ezt próbáljuk most megvizsgálni közelebbről.

Itt van a legfontosabb adat, az, amit Igénkben így olvasunk: "És foglalato-

sok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben." (42. vers). Hadd hívjam fel a figyelmet arra, hogy az újabb magyar fordítások ezt a szót: "foglalatosok valának" így adják vissza: állhatatosan kitartottak, ragaszkodtak, minden akadály ellenére is megmaradtak benne. Tehát ebben a rövid híradásban kifejezésre jut az, hogy sokféle külső és belső ellenállással kellett megküzdeniük az ősgyülekezet tagjainak ahhoz, hogy foglalkozhassanak az apostolok tudományával, részt vehessenek a gyülekezeti közösségben, folytathassák tovább az imádságok szolgálatát és megtörhessék a kenyeret, - de nem adták fel a küzdelmet, kitartottak ezekben, nem engedték, hogy bármi elvonja őket ezektől a dolgoktól és cselekedetektől.

Tehát kitartóan, rendszeresen foglalkoztak az *apostolok tudományával*,

* részletek Dr. Joó Sándor református lelkész igehirdetéséből

tanítással: mindazzal, amit az apostolok, a szemtanúk Jézus Krisztus életéről és tanításáról elmondottak. Azután állhatatosan kitartottak *a közösségben*, vagyis a Szent Lélek munkálta ama közösségben, életközösségben, amiben egynek tudták, egynek érezték magukat a gyülekezet Fejével, Krisztussal, és az összes többi tagokkal egymás között. Továbbá állhatatosan kitartottak a kenyér megtörésében, ... És végül állhatatosan kitartottak *a könyörgésekben*, tehát az imádságok, esedezések, hálaadások szolgálatának naponkénti közös gyakorlásában. Tehát: mai nyelven szólva olyan élő gyülekezet volt az a maroknyi kis hívő nép, amelynek minden tagja örült annak, hogy beletartozhat az Isten megváltott gyermekeinek családjába, egy akarral kitartott a gyülekezet istentiszteleti közösségének és szeretetközösségének minden megnyilvánulásában. És éppen ezáltal, hogy merték komolyan venni ezeket, éppen ezért történt az, amiről így tudósít a leírás: "Támad pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala." (Csel. 2,43. vers). Mert amikor egy gyülekezet ilyen állhatatosan kitart az Ige tanulmányozásában, a testvéri közösség gyakorlásában, az úrvacsorában és az imádságban, amikor kemény küzdelmet vív azért, hogy ezekben a dolgokban állhatatos maradhasson, akkor ott félelem támad minden lélekben, amelyik látja ezt a gyülekezetet, mert egy ilyen gyülekezetnek az életében láthatóvá válik az, hogy Isten él és munkálkodik, ott csodák és jelek történnek. Betegek gyógyulnak meg, fáradtak újulnak meg, szomorúak megvigasztalódnak. ... "Mindnyájan pedig, a kik hívének, együtt valának, és mindenük köz vala; És jószágukat és marháikat

eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, a mint kinek-kinek szüksége vala." (Csel. 2,44-45. vers). Tehát az egymásról való lelki és anyagi gondoskodásnak józan ésszel szinte meg sem érthető formája valósul meg. És mindenek az eredménye pedig az, amit így ír le a tudósító: "Dicsérve az Istent; és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel." (47. vers). Fölfigyeltek rájuk és nagy tisztelettel és elismeréssel szemlélték őket a kívülállók is, a világ is, megérezték, hogy valami különös, megmagyarázhatatlan vonzerőt sugároz maga körül ez a gyülekezeti élet. - Íme, tehát ahhoz, hogy egy gyülekezet a maga áldásos hatását kifelé, a környezetére kifejezhesse, az szükséges, hogy valóban *gyülekezet* lehessen befelé! Ma is az az igazi gyülekezet, amelyikben félelem támad minden lélekben: a fásult, unalmas és megszokott légkör helyett Isten valóságos jelenlétének szent borzongása, amelyikben állandóan jelek és csodák történnek, amelyik tagjainak a fölszabadult, derült életformája miatt kedvességet talál az egész nép előtt. Megtörténhet ez ma is egy gyülekezettel? Igen, ha Isten az Ő Szent Lelkét kiárasztja reá. És ez a Szent Lélekkel való kiteljesedés meg is történik bizonyosan azzal a gyülekezettel, amelyik állhatatosan kitart az apostolok tanításában, a közösségben, az úrvacsorázásban és a könyörgésekben. Ebben van a gyülekezet ereje, és ebből ered a gyülekezet hatása is a világra!

Első helyen áll tehát az apostolok tudományában való kitartó foglalatosság. Nemcsak az istentiszteleten és bibliaórán való igehallgatás rendszeres gyakorlatáról van szó, hanem talán még inkább az egyéni és családi ige-

tanulmányozásról. Olyan mértékben újul meg a gyülekezetünk, amilyen mértékben válnak tagjai, ti. mi mindnyájan bibliás emberekké... Aki nem igyekszik minél jobban a Bibliában közölt isteni Ige fegyelme és hatalma alá odarendezni naponként az életét, az lényegében véve Isten nélkül él.

Amint Jézus Krisztusban valóságos emberi testet öltött Isten Igéje, úgy öltötte magára a leírt szó és nyomtatott betű testét a Szentírásban. A Biblián keresztül válik számunkra a láthatatlan Isten megszólító, életünkbe beleavatkozó valósággá. Meg kell tehát újulnunk itt is, otthon is a Bibliában megnyilatkozó isteni szó kitarató, állhatatos hallgatásában! ...

Második helyen említi Igénk a közösség gyakorlását. ... A közös hit, a közös imádság, a közös asztal, a közös Úr olyan összetartó erő, amilyen nincs még egy a Világon! Itt nem futó ismeretségek szövődnek, hanem olyan lelki szálak, amik még a vérségi rokonságnál is valóságosabbak és erősebbek! Hol számíthatnánk megértésre, segítségre, vigasztalásra, lelki és anyagi támogatásra, hanem itt a gyülekezetben egymás között?! - azok között, akiket "egy Úr, egy keresztség és egy hit egyesít?!" Kiszakadva, lemaradva a gyülekezet közösségéből úgy jár minden ember, mint amikor a nagy halom parázsból kivésznek, és külön tesznek egy kis darabot, kialszik benne a tűz, míg a többi még mindig - lobogva ég! Tehát ahhoz, hogy a gyülekezet, az egyház betölthesse feladatát ebben a világban, ezért a világért, neked is állhatatosan ki kell tartanod a gyülekezet nagy családjának kisebb vagy nagyobb közösségében!

Meg a mindig megújuló úrvacsorá-

zásban, mondja az Ige! ... Igen: az úrvacsorájában való lelki részvételünkkel kapcsolódunk be és erősödünk meg mindig újra abban az áramkörben, ami Krisztus halála és visszajövele között feszül! A villanykörte is akkor gyullad ki, ha az elektromosság két vezetője, a pozitív és a negatív érintkezik benne. A mi életünk is akkor fénylik, világít, szolgál igazán, ha hitbeli kontaktusban van az Isten országa energiájának e két pólusával: a Krisztus halálával és a Krisztus visszajövetelével. Nemcsak kegyességi gyakorlat az úrvacsora, hanem mindig újra való megtöltődés azzal a mennyei feszültséggel, amelynek az ereje által keresztyénül élhetünk kint a világban!

És végül állhatatosan kitaratni a közös és magános imádságban! ... Csak az a gyülekezet válik áldássá a világ számára, amelyik állhatatosan kitarat az imádság szolgálatában!

Tehát mi a legelső hozzájárulásunk a Krisztus egyháza evilágbeli feladatának teljesítéséhez? Az, hogy mindnyájan állhatatosan, kitaratóan ragaszkodunk az apostolok tanításához és a közös és egyéni imádság szolgálatához. Ahol ez megtörténik, ott ma is történnek csodák és jelek, ott ma is csodálatos és nem remélt áldásokon mennek át az emberi életek, onnét ma is áldás sugárzik ki az egész emberi együttélésre. Egy gyülekezet belső élete megújulásának mindig áldott gyakorlati következményei vannak kifelé is! Sőt csakis egy belsőleg megújuló gyülekezet életének vannak áldott hatásai kifelé! Mert egy ilyen gyülekezetben Maga az élő Úr van jelen, maga Jézus Krisztus munkálkodik! Az a gyülekezet, amelyik igazán az Igéből táplálkozik, igazán gyakorolja a testvéri közösséget, igazán részesül az úrvacsora misztériu-

mában, és igazán végzi az imádságok szolgálatát már a puszta létével is hirdeti, hogy Jézus Krisztus az út, az

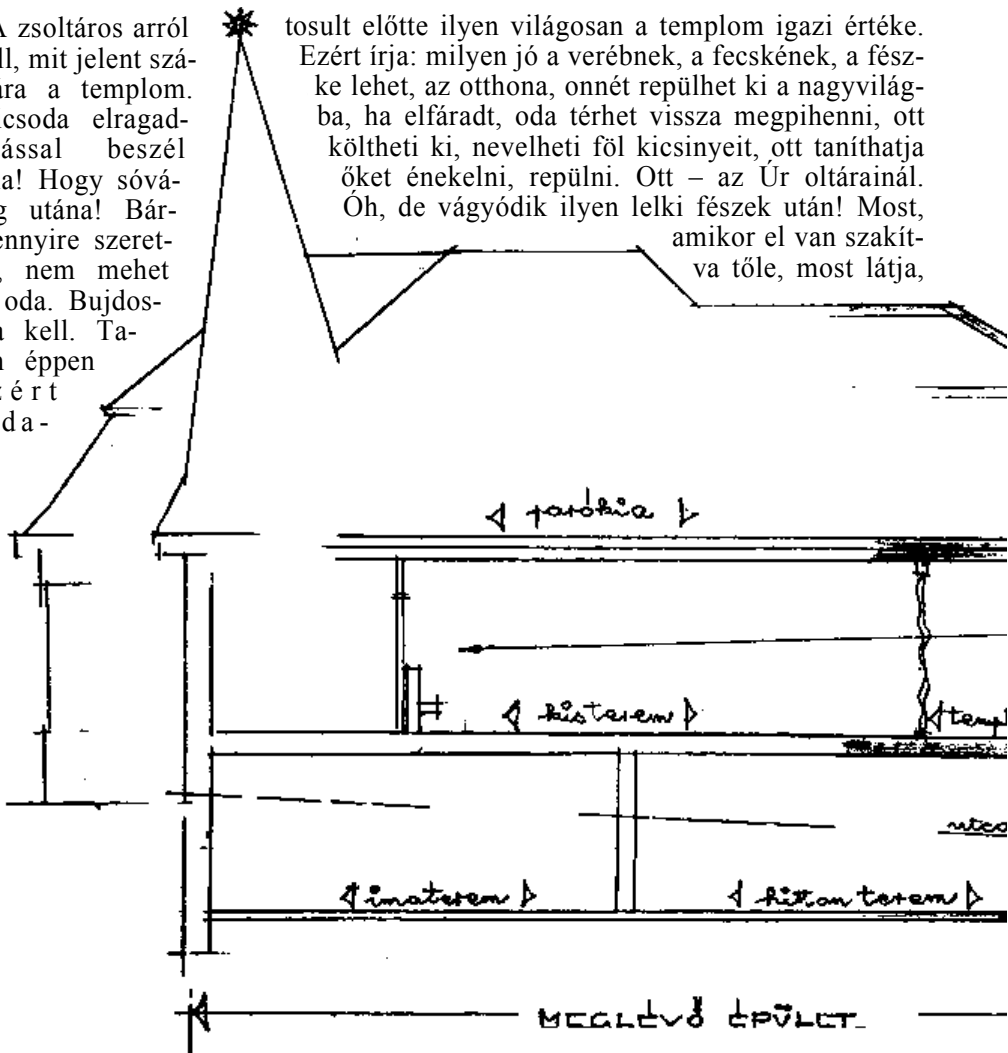
igazság és az élet az egész világ számára.
Ámen.

Lelki fészekről...

“Mily kedvesek a te hajlékaid, ó Seregek Ura! Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez. Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál, Seregek Ura, királyom és Istenem! Boldogok, akik házában laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged!”
Zsolt. 84: 1-5.

A zsoltáros arról vall, mit jelent számára a templom. Micsoda elragadtatással beszél róla! Hogy sóvárog utána! Bármennyire szeretné, nem mehet el oda. Bujdosnia kell. Talán éppen ezért tudat-

tosult előtte ilyen világosan a templom igazi értéke. Ezért írja: milyen jó a verébnek, a fecskének, a fészke lehet, az otthona, onnét repülhet ki a nagyvilágba, ha elfáradt, oda térhet vissza megpihenni, ott költetheti ki, nevelheti föl kicsinyeit, ott taníthatja őket énekelni, repülni. Ott – az Úr oltárainál. Óh, de vágyódik ilyen lelki fészkek után! Most, amikor el van szakítva tőle, most látja,

milyen boldogok azok, akik úgy járhatnak oda, mintha haza mennének, mint akiknek van lelki otthonuk, nagy családi közösségük, akiknek van hová vinni fájdalemüket, van hová menekülni a kísértések elől, van hol megújulni, új erőt meríteni az élet további terheihez. Hiszen a templomban Istennel találkozhat. Az az Isten háza. Persze, nem olyan értelemben véve, mintha ott lakték az élő Isten. Hiszen Ő az egész univerzumban sem fér el, hogyan lakhatnék akkor kézzel csinált templomban, - sem nem olyan értelemben véve lakóhelye az Istennek, hogy csak ott lehetne Vele találkozni.

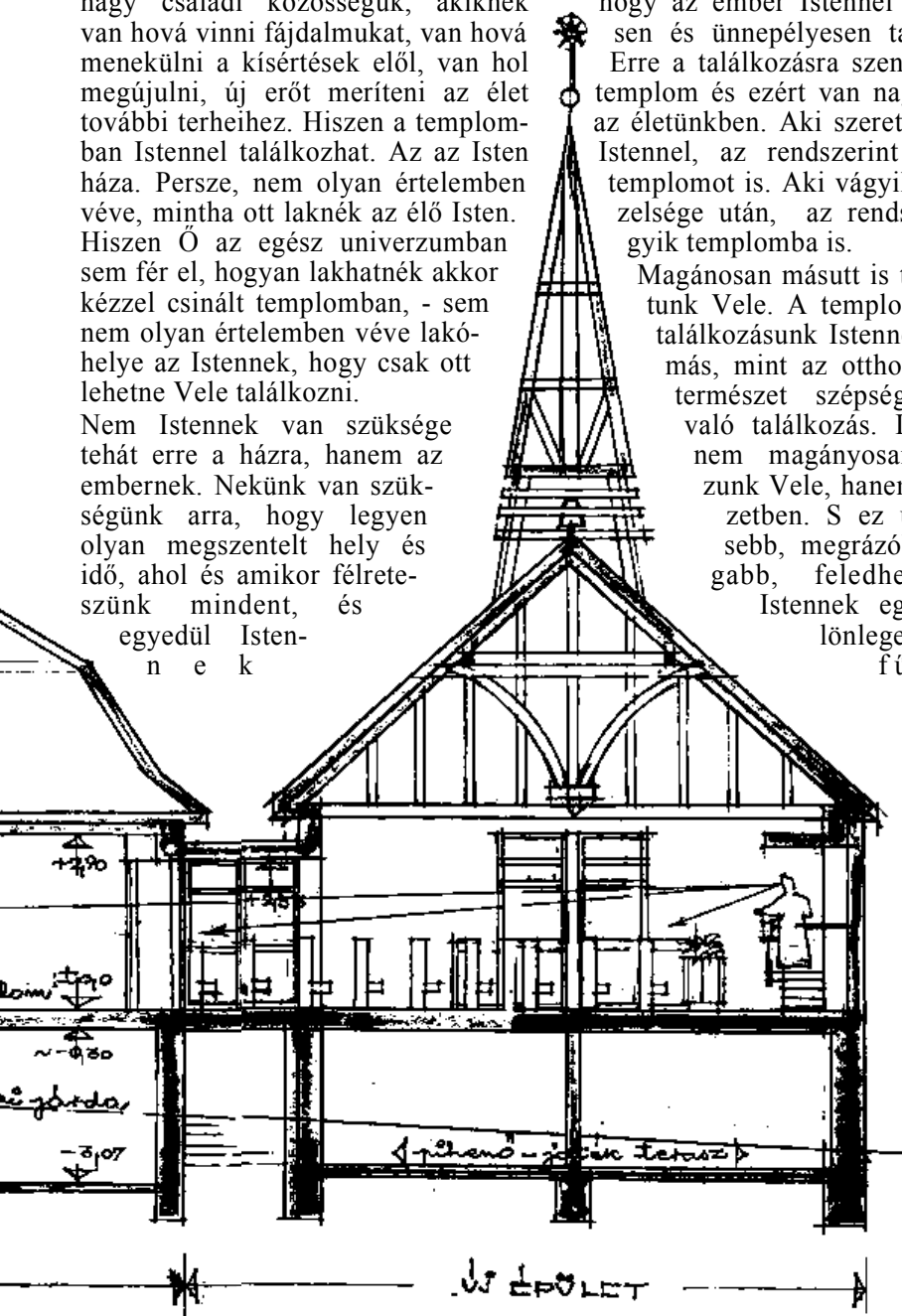
Nem Istennek van szüksége tehát erre a házra, hanem az embernek. Nekünk van szükségünk arra, hogy legyen olyan megszentelt hely és idő, ahol és amikor félretesszük mindent, és

egyedül Istennel

szentelhetjük minden gondolatunkat és érzésünket, hogy találkozzunk Vele. Ez az épület azt a célt szolgálja, hogy az ember Istennel rendszeresen és ünnepélyesen találkozzék. Erre a találkozásra szentelt hely a templom és ezért van nagy szerepe az életünkben. Aki szeret találkozni Istennel, az rendszerint szereti a templomot is. Aki vágyik Isten közelsége után, az rendszerint vágyik templomba is.

Magányosan másutt is találkozhatunk Vele. A templomban való találkozásunk Istennel azonban más, mint az otthoni, vagy a természet szépségei között való találkozás. Itt ugyanis nem magányosan találkozzunk Vele, hanem gyülekezetben. S ez ünnepélyesebb, megrázóbb, boldogabb, feledhetetlenebb.

Istennel egészen különleges ígéretei fűződnek hozzá,

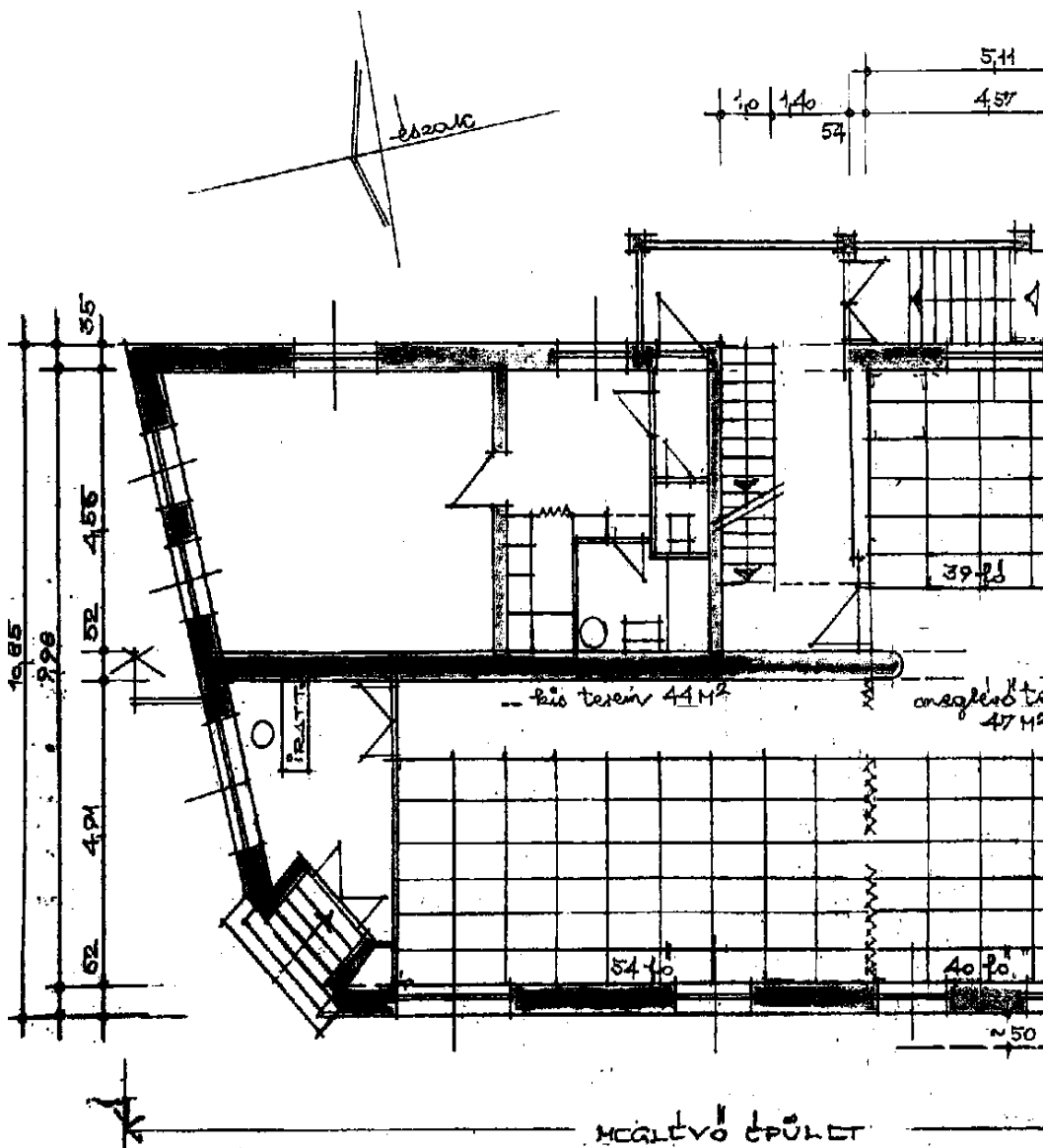

az ő áldásai megszorodnak ott, ahol többen együtt igénylik és várják.

Mi, budaörsi református keresztyének, hálásak lehetünk Istennek azért, hogy rendelkezésünkre áll ilyen hely,

ahol együtt, a gyülekezet közösségében találkozhatunk Vele.

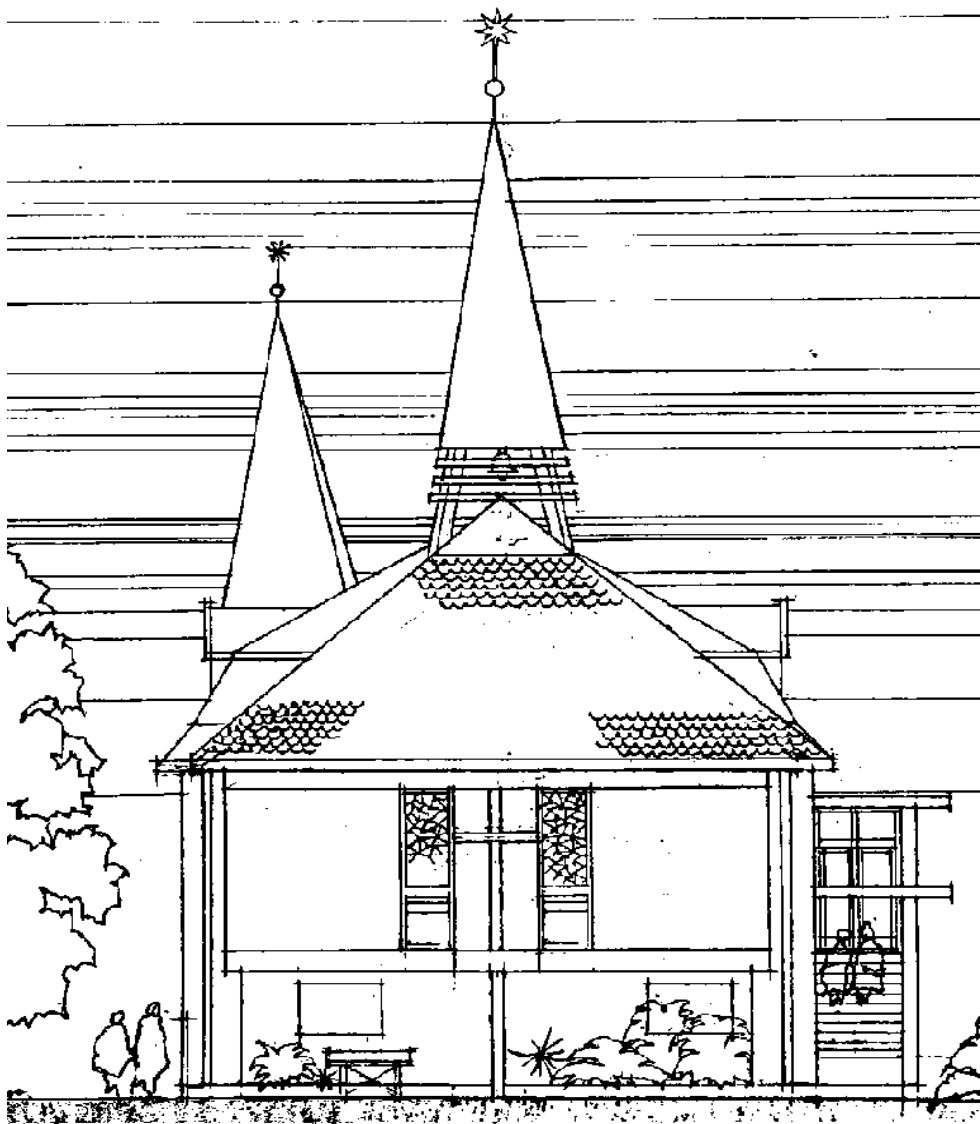
Most azonban – bizonyos időre – nélkülöznünk kell a templomunkat. (Lehet, hogy utána mi is jobban meg-

ALAPRAJZ: AZ ÁTALAKÍTOTT IMAH

S ha már megújul így az egész helyiség, akkor a berendezésnek is illenie kell hozzá. Ezért sor kerül a Mózes-szék, az úrasztala, s a szószék felújítására is. Beépítésre kerül az az ólomüveg-ablak – az úrvacsora je-

gyeit tartalmazó mintával – amellyel L. Szabó Erzsébet iparművész ajándékozta meg egyházközségünket, és külön ékessége lesz templomunknak. Beépítésre kerül az elhasznált levegő cseréjét biztosító szellőző-berendezés

DÉLI HOMLOKZAT
(A JELENLEGI HARANGLÁB FELŐL NÉZVE)

is.

E nagy munka szeptember 25-én kezdődött el. Ezért istentiszteleteinket október 1-től a Budaörsi Evangélikus Gyülekezet templomában (Szabadság út 75.) tartjuk fél 9 órai kezdettel. (10 óraker evangélikus istentisztelet van.) Reményeink szerint, megújult, megszépült templomunkat legkésőbb decemberben használatba vehetjük. Az átmeneti változás okozta nehézségek, kellemetlenségek miatt – ezúton is – kérjük a testvérek elnézését, megértését és türelmét!

Arra is kérjük a testvéreket, hogy a “belső szoba” csendjében, imádságaikban gondoljanak e nagy munkára is, és a benne fáradozókra! S áldjuk az Urat mindnyájan azért, hogy a megújult templom ajándék lesz számunkra, hiszen annak költségeit a Budaörsi Önkormányzattól kapott támogatás fedezi.

Nekünk, reformátusoknak nem lesz tornyos, igazi templomunk?! – szinte halljuk a nyilván nem kevesekben megfogalmazódott kérdést. Nos, többünk imádságának témája ez már jó ideje: Mi Isten terve gyülekezetünkkel? Milyen irányba akar Ő bennünket tovább vezetni? E közben kaptunk gyülekezetünk építésze a következő ötletet: mi lenne, ha a meglévő épületünk mellé kerülne teljesen új templom-rész, amihez ún. “nyakkal” hozza lehetne kapcsolni mostani templomunkat. Aztán papírra is vetette az ideát, megszületett a terv-vázlat. Az új templom-rész vasbeton pengepilérekkel nyugvó, piramis tetőformájú épület. A belső legmagasabb csúcsa 8 m magas. Meglévő három kis harangunk is helyet kapna a tornyában. A mostani 90 férőhellyel szemben 210 helyre hívhatunk résztvevőket isten-

tiszteleteinkre. A most felújításra kerülő szószéket, mózesszéket és úrasztalát áthelyezve használhatnánk tovább.

Az új templom-rész építésének várható költsége mai áron kb. 45 millió Ft.

A Hogyan tovább? kérdésre adható másik válasz: Új templom építése a város más pontján. Ehhez olyan telket kell találni (és megvásárolni), amelyen elfér templom, esetleg gyülekezeti teremmel, gyermekórási termekkel, gyülekezeti konyhával, mellékhelyiségekkel és egyéb kiszolgáló helyiségekkel, valamint két lelkészlakással együtt. Fontos, hogy ez a telek jól megközelíthető helyen, a város minden pontjáról tömegközlekedéssel is gyorsan elérhető legyen. Természetesen olyan helyet kell találnunk, amelyen a városépítési szabályzata megengedi ilyen épület(együttes) felépítését. Ezek után már csak be kell rendezni a helyiségeket.

A telek elhelyezkedésének ismerete nélkül a költségeket még megbecsülni is nagyon kockázatos. Kiindulásként: a közelmúltban felépített 140 férőhelyes templom (kiszolgáló rész nélkül) 140 millió forintból épült fel.

Hírlevelünk mellékleteként mindenki kapott kérdőívet is. Ennek kitöltésével jelölhető meg, ki milyen templomban szeretné dicsérni Istent néhány év múlva, és ehhez mivel tud hozzájárulni.

A névvel, címmel leadott kérdőívet a presbitérium összegzi és ennek eredményét a gyülekezet nyilvánossága elé tárja.

Elekes László építészmérnök,
Petóné Püski Ilona vezető lelkész

Gróf Mikó Imre – Erdély Széchenyije

Tompa Mihály 1860-ban, amikor a “legnagyobb magyar”, Széchenyi István meghalt, ódát írt gróf Mikó Imréhez, s ebben Erdély Széchenyijének nevezte őt:

“Ragadd gyorsan, Erdély Széchenyije,
Ragadd kezedbe a szent lobogót,
Elöl s fenn kell annak lebegnie,
Mint, amidőn az ő kezébe volt!”

A vers megjelenését követően a közvélemény mindegyre csak Erdély Széchenyije-ként emlegette Mikót. Való igaz, hogy vérmérsékletük élesen elütött egymástól, ennek ellenére számos hasonlóság fedezhető fel kettejük életművében. Mikó Imre Széchenyi híve volt, és egy olyan építő-teremtő nemzetszolgálatot folytatott az erdélyi magyarság körében, mely leginkább nagy elődjéhez hasonlítható. Fő műve az 1859-ben megalapított Erdélyi Múzeum Egyesület volt, melynek működéséhez gyönyörű szép kolozsvári villáját és a hozzátartozó 12 holdas angolkertet ajándékozta. A Múzeum Erélyben azt a funkciót tölti be napjainkban is, mint Magyarországon a Tudományos Akadémia. Emellett oroszán szerep jutott rá az 1872-ben létrejött Kolozsvári Tudományegyetem megalakításában is. Az 1867-es kiegyezést követően Andrassy Gyula kormányában elvállalta a közlekedésügyi tárcát, és háromévi minisztersége alatt megépült a Nagyvárad – Kolozsvár - Brassó vasútvonal. Az Erdélyi Református Egyházkerület főgondnokaként bőkezűen támogatta a szegényebb egyházi iskolákat és egyházközségeket. Az ő nevéhez fűződik az 1849-ben barbár módon felégetett és megromgált nagyenyedi kollégium újbóli talpra állítása, valamint a Sepsiszentgyörgyön később róla elnevezett egyházi tanoda, a Református Székely Mikó Kollégium megalapítása. Rengegetet tett a kolozsvári magyar színjátszás fejlődéséért és a magyar irodalom ügyéért, kiadva híres magyar íróink híres műveit. Az Erdélyi Magyar Gazdasági Egyesület megalapításával az elmaradott mezőgazdaság színvonalának emelését kívánta elősegíteni. ”Nem dicsőségre vágyom, használni akarok”- írta egyik művében, hangot adva a közügyek előmozdítását célzó nemes szándékának. Még hosszasan lehetne bemutatni, mi mindent alapított, szervezett, cselekedett, írt ez a magánéletében sok tragédiát megélt nagyműveltségű, közvetlen, barátságos és szeretetre méltó gróf, akit méltán nevezhet az utókor Erdély Széchenyijének.

Október 4-én, este 19 órakor Gróf Mikó Imre–Erdély Széchenyije címmel történelmi emlékműsört szervez gyülekezetünk a budaörsi Városi Klubban (Károly király út 3.), jeles színművészek közreműködésével. Mikó Imre hangját Bánffy György, a “legszebb szavú magyar színész” szóltatja meg. Az esten bevezetőt mond Egyed Ákos, az Erdélyi Múzeum Egyesület elnöke. A belépés díjtalan, minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Péterffy György
beosztott lelkész

Életem első csendeshete

Előljáróban be kell vallanom, hogy elég sokáig nem kerestem az Urat. Ma már én is furcsállom, hogy kirekesztettem az életemből, s nélküle próbáltam élni.

Aztán jöttek életem szomorú fordulatai, a megpróbáltatások, az igazán nagy csapások. Én mégis kétségbeesve keresni kezdtem vigaszt, kapaszkodót, az Urat.

Roy Krisztina ezt írja: “Ha az ember szívét sorscsapások érik, megkeményedik.”

Hála légyen érte, velem nem ez történt. Ellenkezőleg; nyitottá váltam a hívő emberek felé. Elfogadtam a felém nyújtott kezeket, kezdtem istentiszteletekre elmenni, és magamba szívni Isten szavait.

Így jutottam el idén nyáron a testvérekkel a gyülekezeti csendeshétre.

Igen sokat kaptam ettől az Úrral és a testvérekkel töltött héttől. Így:

1. Erősítette a hitemet.
2. Nagyon sok kedves emberrel hozott össze jósorsom.
3. Jó érzés volt hasonló lelkületű, az Úrban hívő, az Úrral élő hívő társakkal együtt hallgatni, értelmezni Isten nekünk szánt üzeneteit.
4. Az alkalmak kedvező hatással lettek a lelkemre.
5. A megbeszéléseken meggyőző és jóleső volt számomra, hogy mindenikünk más-más szempontból, mégis valahol azonos hullámhosszon állva közelítettük meg az Úr felénk küldött üzenetét.
6. A csendeshét rászoktatott a mindennapi Biblia olvasásra.
7. Sok köszönettel tartozom az engem kézen fogó testvérek segítségéért is, amiben részeltettek engem.
8. A csendeshéten katartikus élményem is volt. Nevezetesen azon a napon, amikor közösen azért fohászkodtunk az Úrhoz, hogy a gyülekezet különböző korosztályai közelíthessenek egymáshoz, hogy a fiatalok olvadjanak be jobban az idősebb korosztály közösségébe.
9. Jóleső érzés, hogy egyre több gyülekezeti tag, testvér tart számon engem is, érzem, hogy elfogadtak, közéjük tartozónak érezhetem magam. S ez rendkívül kellemes érzetet ad nekem. Hálás vagyok érte.
10. Jó ehhez a gyülekezeti közösséghez tartozni.

Célunk az elkövetkező időben ennek a kis közösségnek az erősítése, egységesebbé tétele lehet, hogy erősödjék az összetartozás, az egybeforrás a gyülekezeti tagok között. Ennek érdekében én is szívesen felajánlom – tőlem telhető – szolgálatomat.

Csendesheti ajándékokat összegezve: nagy lelki békességben tudok élni azóta, belső békét találtam, bizakodóbb vagyok. Naponta tapasztalhatom meg az Úr apró ajándékait, amelyeket csak az én számomra készített el.

Ha lehetőség adódik, szívesen részt veszek a következő ilyen alkalmon is.

Kovács Lászlóné,
Kati

Rendkívüli istentiszteleti alkalmak !!!

Templomunk **felújítása alatt** (előreláthatólag decemberig) az **istentiszteleteket** a Budaörsi **Evangélikus** Egyházközség **templomépületében** (2040 Budaörs, Szabadság u. 75.) tartjuk **8:30 órai kezdettel**. Ezzel **egy időben** a karzaton a **gyermekórákat** is megtartjuk.

A hétközi alkalmak változatlanul gyülekezeti házunkban kerülnek megrendezésre.

ÁLLANDÓ GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Vasárnap	10:00	Istentisztelet (a felújítás után !!!)
	10:00	Gyermekóra (a felújítás után !!!)
hétfő	18:00	Istentisztelet
kedd	10:00	Istentisztelet a Kamaraerdei Idősek Otthonában (kéthetente)
szerda	9:00	Nyugdíjas délelőtt
csütörtök	18:00	Bibliaóra, Imaközösség
péntek	10:00	Istentisztelet a Rupphegyi Idősek Otthonában (kéthetente)
	17:00	Konfirmációi előkészítő
	18:00	Ifjúsági bibliaóra
	19:00	Bibliakör (középkorúak bibliaórája)

A hittanórák rendje:

hétfő	13:45	Kesjár Csaba Általános Iskola
kedd	13:45	1. Sz. Általános Iskola, Esze Tamás u.
szerda	13:45	1. Sz. Általános Iskola, Rózsa u.
csütörtök	13:45	Bleyer Jakab Német Nemzetiségi Általános Iskola
péntek	07:30	Illyés Gyula Gimnázium (az időpont változhat!)
	12:30	Hermann Ottó Általános Iskola — alsósoknak
	14:00	Hermann Ottó Általános Iskola — felsősöknek

Budaörsi Református Egyházközség
2040 Budaörs, Clementis L. u. 5.
Tel/fax: (23) 415 205
Internet: <http://www.refbudaors.hu>
e-mail: gyulekezet@refbudaors.hu

Szerkesztő:
Molnár Sándor
Felelős kiadó:
Petőné Püski Ilona
Tördelés:
Dankházi Zoltán